

"Att veta att jag är Guds barn fyller mig med hopp"

Det finns kanske inte något så tragiskt i en människas liv som det självbedrägeri hon hänger sig åt då hon förvanskar eller förfalskar hoppet genom att sätta sitt hopp till något annat än den Kärlek som mättar utan att mäta. (Guds vänner, nr. 208)

20 oktober

Men om vi gör timliga projekt till självändamål, om vi inte längre har blicken fäst på vår eviga boning och det mål som vi har skapats för - att älska och lovprisa Herren och att därefter äga Honom i himlen - blir de mest strålande avsikter svek och rentav ett medel för att förnedra människan. Den helige Augustinus erfor mycket bitterhet då han inte ville veta av Gud utan sökte lyckan utanför Honom. Minns hans uppriktiga och berömda utrop: *Du har skapat oss till dig, och vårt hjärta är oroligt tills det finner vila i dig! (...)*

Säkerheten i att känna - att veta - att vi är Guds barn fyller mig - och jag hoppas även er - med verkligt hopp, och eftersom hoppet är en övernaturlig dygd anpassar det sig till vår mänskliga natur då det ingjuts i oss och blir även en mycket mänsklig dygd. Jag är lycklig eftersom jag är säker på att vi kommer att nå himlen om vi håller

ut till slutet; jag gläds åt den lycka
som vi kommer att få ta del av,
quoniam bonus, eftersom min Gud är
god och hans barmhärtighet oändlig.
Denna övertygelse får mig att inse att
endast det som bär Guds märke kan
uppvisa evighetens outplånliga spår
och ha ett oförgängligt värde. Därför
avlägsnar hoppet mig inte från
denna världens angelägenheter, utan
får mig att närma mig dem på ett
nytt sätt, ett kristet sätt, som innebär
att man i allting försöker avslöja det
band som förenar den fallna naturen
med Gud Skaparen och Gud
Återlösaren. (Guds vänner, nr. 208)